

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 września 2010 r. — Lego Juris A/S przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Mega Brands Inc.

(Sprawa C-48/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Wspólnotowy znak towarowy — Zdolność kształtu towaru do bycia zarejestrowanym jako znak towarowy — Rejestracja oznaczenia trójwymiarowego tworzonych przez górną powierzchnię i dwa boki klocka Lego — Unieważnienie wspomnianej rejestracji na wniosek przedsiębiorstwa zajmującego się obrotem klockami, które mają takie same kształt i wymiary — Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) wspomnianego rozporządzenia — Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego)

(2010/C 301/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lego Juris A/S (przedstawiciele: V. von Bomhard i T. Dolde, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik), Mega Brands Inc. (przedstawiciele: P. Cappuyns i C. De Meyer, advocaten)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-270/06 Lego Juris A/S przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego przedstawionego w postaci klocka Lego dla towarów należących do klas 9 i 28 na decyzję R 856/2004-G Wielkiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 10 lipca 2006 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień, na mocy której znak ten został częściowo unieważniony w wyniku wniosku o unieważnienie złożonego przez Mega Brands— Wykładnia art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia (WE) nr 40/94.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Lego Juris A/S zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 września 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Thessalonikis — Grecja) — Zoi Chatzi przeciwko Ypourgos Oikonomikon

(Sprawa C-149/10) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 96/34/WE — Porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego — Wykładnia klauzuli 2 pkt 1 porozumienia ramowego — Osoba uprawniona do urlopu rodzicielskiego — Urlop rodzicielski w przypadku narodzin bliźniąt — Pojęcie narodzin — Wzięcie pod uwagę liczby narodzonych dzieci — Zasada równego traktowania)

(2010/C 301/04)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Thessalonikis

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zoi Chatzi

Strona pozwana: Ypourgos Oikonomikon

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dioikitiko Efeteio Thessalonikis — Wykładnia klauzuli 2 pkt 1 dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC (Dz. U. L 145, s. 4) w związku z art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz. U. C 83, s. 389) — Urlop rodzicielski w przypadku narodzin bliźniąt — Przyznanie jednego urlopu rodzicielskiego w przypadku narodzin bliźniąt — Naruszenie art. 21 Karty praw podstawowych z powodu dyskryminacji ze względu na urodzenie i niezgodnego z zasadą proporcjonalności ograniczenia praw bliźniąt

Sentencja

- 1) Klauzuli 2 pkt 1 Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego, zawartego w dniu 14 grudnia 1995 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, zmienionej dyrektywą Rady 97/75/WE z dnia 15 grudnia 1997 r., nie można interpretować w ten sposób, że na jej mocy dziecku zostaje przyznane indywidualne prawo do urlopu rodzicielskiego.
- 2) Klauzuli 2 pkt 1 tego porozumienia ramowego nie można interpretować w ten sposób, że narodziny bliźniąt wiążą się z powstaniem prawa do tej samej liczby urlopów rodzicielskich co liczba narodzonych dzieci. Jednakże na mocy tej klauzuli, interpretowanej w świetle zasady równego traktowania, na ustawodawcy krajowym ciąży obowiązek wprowadzenia w życie takich uregulowań dotyczących urlopu rodzicielskiego, które w zależności od sytuacji

istniejącej w danym państwie członkowskim zapewnią, że rodzice bliźniąt będą traktowani w sposób należyście uwzględniający ich szczególne potrzeby. Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy przepisy krajowe spełniają ten wymóg, i ewentualnie dokonanie takiej wykładni wspomnianych przepisów krajowych, która w najszerszym możliwym zakresie będzie zgodna z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 7 lipca 2010 r. — Georg Neidel przeciwko Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-337/10)

(2010/C 301/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Georg Neidel

Strona pozwana: Stadt Frankfurt am Main

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE (¹) znajduje również zastosowanie do stosunku pracy urzędnika?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE obejmuje także prawo do urlopu rocznego tudzież wypoczynkowego, jeżeli zgodnie z prawem krajowym takie prawo podmiotowe przysługuje na więcej niż 4 tygodnie?
- 3) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE obejmuje również prawa zwolnienia z obowiązku służby, które na podstawie prawa krajowego wynikają z nierównomiernego rozkładu czasu pracy i zostały oprócz urlopu rocznego tudzież wypoczynkowego przyznane jako wyrównanie za dni wolne?
- 4) Czy urzędnik, który przeszedł na emeryturę może opierać roszczenie o rekompensatę za urlop roczny, tudzież wypoczynkowy bezpośrednio o art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE, jeżeli z powodów zdrowotnych nie mógł on

wykonywać służby i dlatego nie był w stanie skorzystać z przysługującego mu urlopu w formie zwolnienia z obowiązku służby?

- 5) Czy takie roszczenie o rekompensatę może przynajmniej częściowo zostać podważone za pomocą ustanowionej w prawie krajowym wcześniejszej utraty prawa do urlopu?
- 6) Czy zakres ustanowionego w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE roszczenia o rekompensatę obejmuje tylko zagwarantowany w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE minimalny okres urlopu, który wynosi 4 tygodnie czy też wspomniane roszczenie obejmuje również prawo do urlopu w szerszym zakresie, które przewidziane zostało w prawie krajowym? Czy do tego szerszego prawa do urlopu zaliczają się również prawa, które wynikają ze szczególnego rozkładu czasu pracy?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-362/10)

(2010/C 301/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: S. La Pergola i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do właściwej transpozycji art. 2, 3, 4, 6, 7, 8, 10 i 11 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego (¹), Rzeczpospolita Polska uchybiła jej obowiązkom ciążącym na niej na mocy tychże przepisów dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.